

L'anglès esdevé esperanto

Les institucions de la Unió Europea continuaran parlant (una mena d') anglès encara que la Gran Bretanya abandoni el grup.



© The Economist

La Gran Bretanya no ha estat mai el típic país membre de la Unió Europea (EU). És l'únic país a qui se li ha vetat la sol·licitud d'adhesió (ho va fer França), i dues vegades, damunt. No entrà fins el 1973, quasi dos decennis després que els sis membres originals establissin la Comunitat Econòmica Europea. És més partidària del lliure comerç i més liberal i atlantista que la resta del continent. I és l'únic país que ha celebrat un referèndum sobre la qüestió de quedar-s'hi o anar-se'n, el 1975; per no parlar del segon, previst per al mes de juny.

Tot plegat fa que resulti anòmal que les institucions de la UE estiguin dominades per la llengua del seu membre més recalcitrant. Legalment, les 24 llengües oficials dels 26 membres tenen el mateix estatus. Progressivament, però,

l'anglès ha desplaçat el francès com a llengua més normal i corrent entre dos euròcrates o parlamentaris que no en comparteixen una de nativa. Tot i això, molts francòfons encara esperen que, en qualsevol reunió, sigui acceptable canviar al francès i confiar que la sala us seguirà. (De fet, la majoria de la gent podria fer-ho, en part perquè la capital *de facto*, Brussel·les, és majoritàriament francòfona.) No hi ha parlants de cap altra llengua que puguin confiar en això mateix, encara que de l'alemany sovint es diu que és el tercer idioma de treball.

Així, doncs, l'anglès és, de bon tros, el primer entre iguals, malgrat el fet que els votants anglesos pot ser que siguin partidaris d'abandonar la UE. (Els electors de les altres tres nacions del Regne Unit és molt probable que s'estimin més quedar-s'hi.) Això resultaria en un cas ben curiós: una unió de 450 milions dominada per una llengua que només és parla-

da oficialment a la República d'Irlanda (població de 4.6 milions) i Malta (on és cooficial en una illa de 450.000), llevat que Escòcia demani i guanyi un segon referèndum sobre la independència de Gran Bretanya, i torni al si de la UE.

Però, fins i tot amb els escocesos, 10 milions més o menys d'angloparlants nadius seran una escarransida minoria en una unió de més de 450 milions. Un nombre creixent de la resta parla anglès –el 2012 un informe conclouia que el 38% dels ciutadans de la UE el tenen com a segona llengua. Quasi tots els treballadors de les institucions de la UE a Brussel·les corroboren l'informe. Què li passaria a l'anglès sense els anglesos?

Una mena d'euroanglès, amb grans influències d'altres llengües estrangeres, ja està en ús. Molts europeus fan servir *control* en lloc de *monitor* ['observar', 'controlar' en anglès] perquè *contrôler* té aquest significat en francès. Passa el



sideressin correcte, els parlants nadius, l'euroanglès, tant si és segona llengua com no, estigués convertint-se en un dialecte parlat amb fluïdesa per un ampli grup de gent que s'entenen els uns als altres perfectament bé. Tal és el cas de l'anglès a l'Índia o a Sud-àfrica, on un petit grup de parlants nadius resulta insignificant en comparació d'un molt més gran nombre de parlants que tenen l'anglès com a segona llengua. Una conseqüència d'això podria ser que aquest dialecte perdés alguns dels punts més espinosos de la llengua anglesa, com ara el futur perfecte continu ("Haurem estat treballant") que no són estrictament necessaris.

I què passa amb les altres llengües europees? Els francesos estarien emocionats de veure que la seva llengua recuperi la seva antiga supremacia. Això no passarà: l'acadèmic francès que va suggerir que el francès fos l'única llengua legal de la Unió el 2007 (gràcies –suposadament– a la seva precisió sense parangó) va ser probablement tant objecte de compassió com de riulla. Però el rol del francès com a segona llengua de la Unió Europea està assegurat –alguns veterans encara el prefereixen com a *lingua franca*. Malgrat la força econòmica i la confiança política de la moderna Alemanya, els alemanys no estan gaire interessats a imposar la seva llengua a la resta.

Tot plegat porta a unes conclusions sorprenents. Gran Bretanya pot ser que sigui un membre poc comú i molt polaritzador de la UE, però l'anglès ha esdevingut neutral, utilitari; és útil perquè els altres l'entenen. La seva vinculació a Gran Bretanya ja és minsa i encara ho serà més si el Brexit esdevé realitat. Els idealistes han desitjat durant molt de temps una llengua auxiliar neutral que fos comuna a tots. Alguns s'han pres la molèstia i tot d'inventar aquesta mena de llengües. A saber. L'anglès un dia podria fer realitat el destí que un cop va ser concebut per a l'esperanto. ●

Traducció de Francesc Sellés

mateix amb *assist* ['ajudar' en anglès], amb el sentit d'*assistir* ('assistir' en francès, 'asistir' en espanyol). En altres casos, l'euroanglès és simplement una ingènua però incorrecta extensió de les regles gramaticals angleses: molts noms que en anglès d'una manera no molt correcta fan el plural afegint una essa són alegrement usats en euroanglès, com ara *informations* i *competences*. L'euroanglès també fa servir paraules com ara *actor* [en anglès també 'protagonista'], *axis* ['eix'] o *agent* ['agent'] ben enfora del seu estricte abast significatiu en anglès natiu.

Jeremy Gardner, un funcionari del Tribunal de Comptes Europeu, ha escrit una guia de "Paraules i expressions angleses mal utilitzades en les publicacions de la Unió Europea", la qual intenta corregir moltes d'aquestes peculiaritats de l'euroanglès. Podria passar que, consideressin el que con-

El Temps

Nova
maqueta

Nous
opinants

Nou
format

Nou
Temps



Ja al teu
quiosc

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltemps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltemps.cat](mailto:subscripcions@eltemps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atendrem de
9.00 a 14.00 hores